

Malá Fatra 29. – 31. 8. 2014

Původně jsme plánovali vyrazit na rakouský Hochschwab, čtvrtý účastník naší výpravy, Pavel, to ale ráno v den odjezdu vzdal a zbyli jsme nakonec jen tři: já, Brácha a Snake. Času nebylo nazbyt, páteční odpoledne rychle utíkalo – a tak jsme nakonec sedli do auta a vyrazili směr Slovensko s tím, že hor je tam dost a po cestě se rozhodneme. Ještě krátce stresujeme na parkovišti před Hornbachem a hledáme techničák k Vrtulčinu autu, nenajdeme ho a rozhodneme se to risknout.

Brácha naplánoval trasu přímo ze Žiliny. Motáme se vcelku náhodně po městě s tím, že najít vlakové nádraží nemůže být tak těžké, ale když dojedeme k vjezdu jakéhosi podzemního parkoviště a málem způsobíme dopravní nehodu, přece jen nahlédneme na Mapy.cz. Auto opouštíme před omláčenou budovou na břehu řeky a doufáme, že ho o dva dny později nenajdeme stát na cihlách.

Červená značka vede po hřebenu kopce nad námi, Brácha rází myšlenku, že je potupné se vracet k rozcestníku, a tak nejdřív procházíme mezi vilami a zahradami žilinské vyšší střední třídy, následně rápelím a nakonec se plazíme po strmém bahnitém svahu vzhůru. Slunce už se nachýlilo a v lese pod stromy se stmívá, kráčíme rychle a snažíme se dostat co nejdál od města. Soumrak nás zastihne o nějakých pět kilometrů dál na podmáčené louce mezi vesnicemi Zádubnie a Zástranie, stavíme stan a brzy jdeme spát. V noci nás budí rachot z nedaleké hlavní silnice, jako by tam jezdily buldozery, nebo co.

Dalšího rána vstáváme brzy, počasí nám stále přeje. Na Hochschwabu by určitě tak hezky nebylo. Projdeme vesnicí, sledujeme v jedné zahradě obří krůtu, pokud ten gigantický opeřenec skutečně byl krůta. Pozvolna se mění krajina, ubývá luk a asfaltků, kopečky kolem nás rostou a lesy jsou takové... divočejší. Mašírujeme rázně, kilometry na Snakově krokoměru přibývají. Obědváme u kapličky na nádherné planině nad vesnicí Adamovci. Na jihovýchodě se rýsují štíty Malé Fatry, na její úpatí chceme toho dne dojít. Potkáváme fotografa – profesionála, auto má naložené půlmetrovými objektivy.

Na sedle Lutiška si sedáme a chvíli hledíme do mapy. S pomocí nám přispěchá místní horal: kam se prý chceme dostat a které vrcholy chceme zdolat. Sdělíme mu, že chceme zdolat vrcholy pokud možno všechny a máme na to zbytek soboty a neděli, horal si nás změří pohledem a doporučí nám některé vrcholy oželet. Popřeje nám šťastnou cestu a poradí správný směr na Vyšné Kamence. Kousek za rozcestím nabíráme vodu ze studánky mezi dvěma staveními; místní na pařezech a lavičkách okolo suší na tácech obrovské množství hub. Brácha zjišťuje, že nemá peněženku, no, snad zůstala v autě, co teď dělat, že... Správný směr na Vyšné Kamence ztrácíme kdesi na hoře Mravečník, na kterou jsme vůbec nechtěli vylézt. Nic naplat, místo do Vyšných Kamenců scházíme Terchové. Zhruba v půli hory potkáme seschlého staříka o holi, stoupá proti nám. Něco slovensky říká, ale nerozumíme mu.

V Terchové chvíli volíme mezi hezkou hospodou a pajzlem, nakonec dáme přednost pajzlu. Kromě nás je v něm banda místních pohůnků ve věku kolem třinácti let, před každým jeden nitranský Corgoň, majitel hospody zřejmě dává před chudobou přednost porušování zákona. Krátká přestávka a pokračujeme. V zásadě máme několik možností, Snake prosazuje pochod po asfaltce až do Bieleho Potoka, chce vidět Diery. Peklo na něj.

Je pozdní odpoledne a před námi začínají skutečné hory. U hotelu Diery se to hemží nejrůznějšími svátečními turisty a rodinkami s dětmi, které se vrací z procházky po žebřících a z nějakého tajemného důvodu platí hříšná eura za fotku s chlápkiem s medvědí hlavou. V Dierách samotných jsme už skoro sami, všichni ostatní už sestoupili do údolí. Šest set výškových metrů po žebřících, kamenech a

schůdkách dává docela zabrat, ochlazuje se a my stoupáme proti proudu potoka stále výš a výš, Brácha na jednom žebříku zaplatí za průchod roztrženými kalhotami.

Kdesi v Tesné Rizně potkáme mladou maminku se třemi dcerami. Jestli se chtějí do setmění dostat do civilizace, mají co dělat. „Myslíte, že tu žijí velké šelmy?“ zaskočí nás otázkou. Připouštíme, že by tu mohli být medvědi, proč se ptá? „Manžel si při sestupu z Velkého Rozsutce udělal něco s kolenem, já vedu dolů děti...“ říká ona. Prý mu nahoře nechali baterku, mobil a nůž, helikoptéru si dovolit nemůžou. Vědomí, že je na tom někdo hůř než my, nám dodává nových sil a během dalšího výstupu spekulujeme, jestli má člověk s pochroumaným kolenem šanci potmě sešplhat Dierami do údolí... Tma, studená voda, kameny, výška, žádný signál – já bych to teda zažít nechtěl. Nešťastníka skutečně potkáváme na sedle Pod Tanečnicou, kráčí pomalu s kolenem ovázaným šátkem, působí vyrovnaně a je to docela korba, v souboji na nože s fatranským medvědem bych na něj i vsadil. Prohodíme s ním pár slov, popřejeme hodně štěstí a sledujeme, jak se pomalinku, krok za krokem, ubírá šířájcími horami do soutěsky Tesná Rizna dlouhé noci vstříc.

My se utáboříme na sedle Medzirozsutce u zbořeného přístřešku, Snakův přístroj tvrdí, že jsme ušli rovných čtyřicet kilometrů. Uprostřed noci světla baterek, hlasy a smích. Tak nás přece jenom našli, pomyslím si a říkám si, za kolik eur je stanování v národním parku. Naštěstí nás nechají na pokoji, asi se jen snaží o noční prvovýstup na Rozsutec.

Probudíme se do chladného rána, pod námi se převalují mraky, naše sedlo i okolní vrcholky ční do modrého nebe. Vydám se mokrým porostem hledat vodu, a když se s ní vrátím, vykročíme po úbočí Velkého Rozsutce vzhůru. Hora vzdoruje statečně, dokonce i Brácha si musí dávat přestávky, asi stárne. Vrchol zdoláme těsně před devátou. Údolí pod námi se teprve probouzí z mlh. Pokračujeme po hřebeni Malé Fatry směrem k horní stanici lanovky, Stohu se raději vyhneme po bahnitě žluté značce. Kolem rostou borůvky a maliny, kvetou ocúny a všelijaká další flóra slovenských hor.

Za Poludňovým Grúněm se zvednou mraky a začne foukat vítr. Ochladí se, špatné počasí konečně dorazilo z Rakouska i sem. V jednom okamžiku sledujeme, jak se mračna zarazí o rozeklaný hřeben, nalevo od něj je bílo, napravo ještě modro, než smetanová mlha vystoupá ještě o něco výš a doslova přeteče na druhou stranu hor. U stanice lanovky obědváme. Bufet je bohužel zavřený, Slováci to zase jednou vyskrečovali, banda jedna. Moje morálka prudce klesá, ze včerejška mám poněkud utavené nohy, navrhuji jít dolů, i tak to bude skoro třicet kilometrů. Brácha se Snakem vcelku ochotně souhlasí. Volíme cestu po modré značce nejprve po severním svahu Velkého Kriváně na sedlo Chrapáky a pak ze sedla za Kraviarským kamenopádem dolů do údolí.

Vrátnou dolinou se nejspíš prohnala povodeň, silnice se na mnoha místech propadla, v bagrech pokušují individua v oranžových vestách a kolem projíždí v džípu místní boss. Podél řeky dorazíme až do vesnice Starý Dvor. V hospodě dáme ještě jednu kofolu a nasedáme na autobus do Žiliny, před osmou jsme v Olomouci.

Vojta